

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6731/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופטת ר' רונן

המערער: יעקב סטרוג

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-תפ"ח 46440-08-20 מימים 23.4.2023 ו-3.7.2023, בהתאמה, שניתן על ידי סגן הנשיא ר' כרמל והשופטים א' רומנוב ו-מ' ליפשיץ פריבס

תאריך הישיבה: כ"ג בניסן התשפ"ד (1.5.2024)

בשם המערער: עו"ד אבי חימי; עו"ד משה וייס

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי

פסק-דין

השופט י' אלרון:

על המערער, יעקב סטרוג, נגזר עונש של 13.5 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, בגין הרשעתו בעבירות ניסיון לרצח ושיבוש מהלכי משפט.

הערעור שלפנינו מופנה כלפי הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא ר' כרמל, השופט א' רומנוב והשופטת מ' ליפשיץ פריבס) ב-תפ"ח 46440-08-20 מימים 23.4.2023 ו-3.7.2023, בהתאמה.

1. על פי כתב האישום, המערער נשוי ואב לשניים, ובנו הבכור נהרג בשנת 2018 במהלך שירותו הצבאי. המערער מנהל חברה המספקת שירותי ניקיון, אשר אחד מסניפיה נוהל על ידי ל'. המערער ו-ל' ניהלו קשר זוגי אינטימי במשך כ-13 שנים ללא ידיעת משפחת המערער, כאשר המפגשים בין השניים התקיימו בדירתה של ל'. בשנה שקדמה לאירוע, המערער ו-ל' החלו לדבר ביניהם על חשיפת הרומן בפני אשתו ובתו של המערער ועל מעבר למגורים משותפים. לשם כך המערער אף שוחח עם בעלת הדירה של ל' במטרה להגדילה. כמו כן, בתקופה זו, השניים ניסו להביא ילד משותף לעולם.

על רקע זה, המערער ו-ל' סיכמו כי ביום 3.8.2020, בשעות הערב, המערער יודיע לאשתו ולבתו על אודות הקשר ביניהם וכן על החלטתו לעבור להתגורר עם ל'. אלא שסמוך ליום המעבר, גמלה בליבו של המערער החלטה להביא למותה של ל'. לשם כך, המערער תכנן להגיע לדירתה של ל', לרצוח אותה וליצור מצג כוזב לפיו היא נרצחה במהלך שוד.

בהגיע יום 3.8.2020, בשעה 7:45 לערך, המערער התקשר ל-ל' בעת שיצא מביתו לעבודה, ושוחח עמה כמנהגו מידי יום. במהלך השיחה אמר לה כי בכוונתו לבקרה בבוקר "כדי לנשום אותה, שיהיה לו כוח לעשות את המעבר" שתוכנן כאמור לאותו יום. לאחר מכן, המערער נסע לפגישת עבודה שהתקיימה בפתח תקווה, בסמוך לשעה 9:10, והסתיימה כעבור מספר דקות, תוך שהמערער ויתר משתתפי הפגישה סיכמו להיפגש שוב בשעה 12:00. בתום הפגישה, המערער העביר את מכשיר הטלפון הנייד שלו ל"מצב טיסה" על מנת שלא יהיה ניתן לאתר את מיקומו. את מכשיר הטלפון הנייד ואת רכבו הותיר המערער בפתח תקווה. כמו כן, המערער החליף את בגדיו במדי צבא, חבש כובע לראשו ועטה מסכת פנים (יזכר כי בימים אלה פשתה מגפת הקורונה). משם, המערער עשה את דרכו לדירתה של ל'. הוא הגיע במונית (לפי הכרעת הדין) עד לקניון הראל במבשרת ציון, ובסביבות השעה 10:00 הוא יצא משם באמצעות מונית ליישוב הר אדר שבו ממוקמת הדירה. לנהג המונית המערער סיפר בכזב כי גויס למילואים בשל מגפת הקורונה.

בשעה 10:30 לערך המערער הגיע לדירתה של ל', ואמר לה כי בא במטרה "לקחת מידות" עבור ארון בגדים חדש לרגל מעבר הדירה. לאחר שפשט את חולצת המדים שלבש ונותר עם חולצת טריקו, השניים שתו קפה יחדיו במרפסת הדירה. בשלב

זה, המערער אמר ל-ל' כי הביא לה מתנה "כדי להוריד את הלחץ" לקראת המעבר הצפוי באותו ערב.

המערער ביקש מ-ל' להיכנס לדירה ולשבת. אחרי שהתיישרה בסלון, המערער ביקשה לשבת על כיסא בפינת האוכל ולעצום את עיניה בטרם יעניק לה את המתנה. אז, המערער נעמד מאחורי ל', וברגע שעצמה את עיניה החל במפתיע להכות בראשה בעוצמה באמצעות חפץ שהחזיק בידו כשהוא עוטה כפפות. ל' נפלה לרצפה, והמערער המשיך להכותה בראשה ובעורפה בכוח רב.

המערער לא חדל ממעשיו חרף תחנוניה של ל' שיפסיק, ואלה גרמו לה לדימום מסיבי מהגולגולת, מהאוזן ומהעורף. במהלך התקיפה, ובשעה ש-ל' מתחננת, המערער הטיח בה "כמה שתמוטטי יותר מהר, זה ייגמר יותר מהר", "את הרגת את הבת שלי", "עכשיו ש' יידע שאבא שלו עברייני". ל' ביקשה מהמערער לחדול, אך הלה ענה לה בתגובה "עכשיו אם אני אשאיר אותך חיה, את תספרי". המערער המשיך להכותה לפרק זמן לא ידוע עד שסבר שגרם למותה.

בשלב זה, המערער החל להתארגן לקראת יציאה מהדירה. בתוך כך, הוא רחץ את עצמו מכתמי הדם של ל', ולבש חזרה את חולצת המדים על גבי חולצת הטריקו במטרה להסתיר כתמי דם אפשריים. בעודו עושה את דרכו החוצה, המערער הבחין כי ל' עודנה בחיים. בתגובה המערער אמר לה "מה, את לא מתה?" וחזר להכותה בראשה באמצעות החפץ. המערער חדל ממעשיו רק לאחר ש-ל' השימה עצמה כמתה, ובהתאם המערער חשב כי הצליח להמיתה.

על מנת לשוות למעשיו חזות של שוד בהתאם לתוכניתו, המערער נטל את מכשיר הטלפון הנייד של ל' ואת מפתחות רכבה. בסמוך לשעה 12:30, יצא מהדירה כשהוא מותיר את המערער, אותה חשב למתה, כשהיא מוטלת על הרצפה המגואלת בדם רב. המערער סגר את הדלת היוצאת אל המרפסת ונעל אחריה את דלת הדירה. משם, לאחר שהעביר את מכשיר הטלפון הנייד של ל' ל"מצב טיסה" כדי שלא ניתן יהיה לאתרו, יצא באמצעות רכבה להמשך יום עבודתו.

בסביבות השעה 13:00, המערער הגיע לעיר מודיעין, הותיר את רכבה של ל' באחד הרחובות, החליף את בגדיו – אותם השליך מאוחר יותר יחד עם החפץ שבאמצעותו תקף את ל'. על אף שהחזיק במכשיר הטלפון הנייד של ל', המערער ביקש מעובר אורח להזמין עבורו מונית וזאת במטרה למנוע את האפשרות לאתרו. כשהגיעה

המונית באזור השעה 13:15, המערער נסע לפתח תקווה, נטל את מכשיר הטלפון הנייד שלו, החזירו לפעילות רגילה והמשיך בשגרת יום עבודה רגילה.

בין לבין, בשעה 12:45 לערך, לאחר שגילתה כי מכשיר הטלפון שלה נעלם ודלת הבית נעולה – ל' הצליחה בשארית כוחותיה לפתוח את דלת המרפסת ולקרוא לשכנה שמתגוררת מעליה, וזו הזעיקה עזרה ועדכנה את בעלת הדירה. תוך זמן קצר, כוחות הצלה ומשטרה הגיעו למקום ופינו את ל' לבית החולים, לשם הגיעה עם דימום מאסיבי פורץ מהראש והובהלה לחדר הטראומה. בעלת הדירה יצרה קשר באופן דחוף עם משפחתה של ל', והחל מהשעה 12:49 ניסתה לעדכן גם את המערער על שאירע. רק בשעה 13:57 המערער ענה לבעלת הדירה הנסערת, וביקשה כי תירגע ותיגש לאחד השוטרים כדי לברר מה בדיוק קרה. זאת, במטרה לברר מה ידוע למשטרה ואם תוכניתו להסתיר את מעורבותו צלחה. כחלק מתוכניתו ועל מנת להסתיר את מעורבותו, המערער המשיך לקיים שיחות עבודה שונות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו, גם כאשר עשה את דרכו לעבר בית החולים ברכבו הפרטי. בסמוך לשעה 15:00, המערער נעצר כשהיה בדרכו לבית החולים.

ל' אושפזה בבית החולים למשך כשבועיים. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו לה חבלות בעורף ובראש שהובילו לדימום תת עכבישי קל פרזנטלי בצד השמאלי של הראש; נזק קשה לאוזן השמאלית באופן שהצריך שחזור; ביצוע של כ-60 תפרים בראשה, 6 באוזנה השמאלית ו-20 תפרים בעורפה.

2. במעשיו המתוארים המערער ניסה לגרום למותה של ל'. כמו כן, בוצעו על ידו פעולות רבות בכוונה למנוע חקירה ולהביא לידי עיוות דין בדרך של העלמת ראיות. בגין כך, יוחסו לו עבירות של ניסיון רצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

עיקרי הכרעת הדין וגזר הדין

3. בתום ניהול הליך הוכחות, בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער פה אחד בעבירות שיוחסו לו. במוקד המחלוקת בין הצדדים ניצבה סוגיית כוונתו של המערער להביא למותה של ל'. לעניין זה, עמדו לפני בית המשפט המחוזי שתי גרסאות – זו של ל' מחד, וזו של המערער מאידך. מלבד גרסאותיהם, הונח לפני בית המשפט המחוזי מארג ראייתי הכולל, בין היתר, ממצאים רפואיים, ממצאים של מז"פ, מחקרי תקשורת ועוד.

4. גרסת המערער הובעה על ידו לראשונה בעדותו בבית המשפט, לאחר שבחקירותיו שמר על זכות השתיקה. לפי עיקרי גרסתו, הוא אומנם תקף ופצע את ל', אך המאורע לא היה מתוכנן והוא לא התכוון לרוצחה. לדבריו, ביום המאורע אמר ל'-ל' שהוא אינו יכול לבצע את מעבר הדירה בשלב זה. ל' הגיבה לדבריו בצעקות, תוך שהוא מנסה להרגיעה ולהבהיר כי מדובר בדחייה בלבד. ל' בתגובה אמרה "שזה נגמר", כי היא הולכת לספר לאשתו ולבתו, וכי מה שבתו עברה בעקבות מות בנו "זה כלום לעומת מה שאגרום לה לעבור" – כך לפי המערער. בעקבות דברים אלה, המערער סיפר שלקח "משהו מהשולחן", היכה את ל' כמה פעמים, ויצא מהמקום. בחלוף מספר שניות חזר ומצאה ישובה על הכיסא, כשסביבה היה דם. ל' אמרה לו "תלך, אני לא אספר כלום". עוד מסר המערער כי הוא אינו זוכר מה היה החפץ שבו השתמש כדי להכות את ל', וכי הוא לא זוכר שאמר לה שאם היא תספר אז יהרוג אותה.

5. גרסת ל' מתוארת בעיקרה בכתב האישום. בית המשפט המחוזי העדיפה על פני זו של המערער לנוכח התרשמותו הישירה מעדותה, שנמצאה "ברורה, בהירה ונחרצת" ביחס למטרת המערער במעשיו; וכן בהסתמך על בחינת המסכת הראייתית בכללותה.

בתוך כך, בית המשפט המחוזי עמד על טיב ועוצמת הפגיעה ב-ל' כפי שאלו עולים, בין השאר, מתמונות בהן ראשה מלא כתמי דם, חתכים ופצעים; מתמונות הדירה שבהן נראית הרצפה מכוסה בדם; וממסמכים רפואיים שבהם אף צוין כי מכלול החבלות עלול היה לסכן חיים. על בסיס אלה הוסק כי עוצמת האלימות שהמערער הפעיל הייתה "עזה, מאסיבית וקשה מאוד".

לכך הוסף אופן הגעתו של המערער לדירה. לפי עדותה של ל', המערער היה מגיע תמיד במכוניתו, וכך היה אף לפי גרסתו למעט בפעמים בודדות. אף על פי כן, ביום האירוע, המערער "היטלטל" באמצעות מונית מפתח תקווה למבשרת ציון, משם להר אדר, ואת דרכו חזרה לפתח תקווה עשה דרך מודיעין, שם זנח את רכבה של ל'. כל זאת, כשברשותו זמן מועט בלבד ושעה שיום זה היה קריטי מבחינה עסקית עבור המערער לפי עדותו שלו – שכן, באותו היום הוא אמור היה לחתום על חוזה רחב היקף בפתח תקווה בשעה 12:00. בנסיבות אלה, נקבע כי המסקנה ההגיונית שמשלבת עם יתר הראיות היא שהמערער ביקש להעלים את עובדת הגעתו לדירת ל'.

עוד נקבע כי הכנסת מכשיר הטלפון הנייד של המערער ל"מצב טיסה" אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו. טענת המשיבה לפני בית המשפט המחוזי הייתה כי מכשיר הטלפון הנייד הוחזק על ידי המערער במצב טיסה לאורך האירוע, וזאת בניגוד לסברתה ההתחלתית של המשיבה לפיה המכשיר הושאר במכוניתו בפתח תקווה. מכל מקום, הודגש כי העיקר הוא שהמכשיר היה מצוי ב"מצב טיסה". בהינתן עובדה זו, ולנוכח החשיבות העסקית הרבה של העסקה שצפויה הייתה להיערך בשעה 12:00 – נקבע כי מטרת השימוש ב"מצב טיסה" היא מניעת היכולת לאתר את מכשיר הטלפון.

נוסף לאמור, בית המשפט המחוזי הצביע על כך שהמערער נשא עמו נעליים ויותר מזוג בגדים אחד להחלפה, וכן הגיע לדירה במדים או בבגדים דמויי מדים – וזאת ללא כל הסבר מספק; על "המהפכה" ששררה בחדר השינה בדירתה של ל'; ועל כך שהמערער נעל את דלת הדירה, נטל עמו את המפתחות, את מכשיר הטלפון הנייד של ל' ואת מכוניתה, תוך שהוא מותירה פצועה באורח קשה. כן נקבע כי יש לקבל את גרסתה של ל' לפיה המערער עזב, אך לאחר שראה כי היא עודה בהכרה, אמר לה שככל שתמות מהר יותר כך עדיף, המשיך להכותה ואז יצא מהמקום. על כל אלה התווספה העובדה שהמערער שתק וכבש את עדותו במשך כל חקירותיו; כשלצד זאת, בעת מעצרו הכחיש כי היה ביישוב הר אדר באותו היום, וגם בתום החקירות הכחיש את היותו מבצע המעשה.

אשר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, נקבע כי זו נלמדת מכלל מעשיו של המערער לפני האירוע ולאחריו.

6. בגזר הדין, בית המשפט המחוזי עמד על המחשבה שקדמה למעשיו של המערער ועל נקיטתו בשורת צעדים מתוכננים כדי לטשטש את מעורבותו, כך שאין מדובר במעידה פתאומית או באובדן רגעי של שיקול הדעת. כן הודגשה חומרתה של עבירת הניסיון לרצח, ופסיקתו של בית משפט זה בדבר הצורך לנקוט נגדה בענישה מחמירה בראי תופעת האלימות נגד נשים. בהמשך לכך, ולאחר התייחסות למדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער הוא בין 12 ל-18 שנות מאסר בפועל.

בגדרי המתחם, בית המשפט המחוזי זקף לזכות המערער את היותו נעדר עבר פלילי, את "תפקודו הנורמטיבי" עד לאירוע ואת צמצום יריעת המחלוקת בשלב ניהול ההליך. על רקע זה נגזר על המערער עונש של 13.5 שנות מאסר בפועל; מאסר על תנאי בן 12 חודשים לבל יעבור את העבירה שבה הורשע בהליך זה, למשך 3 שנים; תשלום

פיצוי ל-ל' בסך 250,000 ש"ח, אלא אם ישלם את מלוא הפיצוי (2,150,000 ש"ח) על פי פסק דין שניתן בהליך אזרחי בינו לבין ל'.

תמצית טענות הצדדים

7. לטענת המערער, בית המשפט המחוזי שגה כשהרשיעו בעבירת הניסיון לרצח ולא בעבירה שחומרתה פחותה. זאת, מאחר שהקביעה לפיה מדובר באירוע מתוכנן אינה המסקנה האפשרית היחידה ממכלול הנסיבות. בהתאם, נטען כי היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הניסיון לרצח אינו מתקיים במקרה דנן.

בכלל זה, המערער טען כי ניתן משקל יתר לגרסת ל', אשר היא שניצבת בלב מסכת הראיות, וזאת תוך התעלמות מראיות אחרות, מ"סתירות" שנפלו לדבריו בגרסתה ומשינויים שחלו בה. כך, למשל, נטען כי ל' טענה בתחילה כי תקיפת המערער בוצעה באמצעות שוקר חשמלי. אולם, לאחר בדיקה שבה לא נמצאו סימנים המתיישבים עם תקיפה מעין זו, ל' לא הוסיפה להזכיר את דבר קיומן של "מכות חשמל". עוד נטען בהקשר זה כי לפי כתב האישום, המערער חדל ממעשיו רק אחרי ש-ל' העמידה פניה כפני מתה – אך עניין זה מבוסס לדברי המערער על הודעותיה של ל' במשטרה חרף היותן לא עקביות.

עוד נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעותיו כי מעשי המערער לפני אירוע התקיפה ולאחריו מלמדים על כוונתו להביא למותה של ל'. בתוך כך, נטען כי הקביעה לפיה פגישת העבודה שתוכננה על ידי המערער לשעה 12:00 בפתח תקווה מלמדת כי המערער ביקש ליצור "אליבי", היא קביעה שגויה. זאת, מהטעם שהמערער הגיע לפתח תקווה רק בחלוף כשעתיים מהמועד שתוכנן לפגישה. הגעתו באיחור ניכר רק גוררת תהיות מצד מעורבי הפגישה ביחס למקום הימצאותו – ההפך המוחלט מטענת אליבי שעניינה הימצאות במקום מסוים בזמן מסוים.

טענה נוספת שהעלה המערער התמקדה במניע שבבסיס מעשיו. כך, נטען כי למרות שמניע אינו אחד מיסודות העבירה, המניע שלהתקיימותו טענה המשיבה – מניעת המגורים המשותפים וחשיפת הקשר בין המערער לבין ל' – כלל לא הוכח. בהמשך לכך נטען כי גרסת המערער לפיה האירוע האלים התפתח באופן ספונטני לאחר שהלה בישר ל-ל' כי הוא אינו עובר לגור עמה, היא גרסה עדיפה המתיישבת עם חומר הראיות.

המערער הוסיף וטען כי בית המשפט המחוזי התעלם מכך שהוא לא הצטייד מבעוד מועד ב"כלי רצח". הודגש, כי כלי התקיפה היה "קטן ממדים", כלשון המערער, מה שמקשה על קבלת הטענה שהתכוון לגרום למותה של ל'. עוד נטען בהיבט זה כי גם מסקנת בית המשפט המחוזי על אודות עוצמת התקיפה היא שגויה – שכן, ממצאי הזירה והממצאים הרפואיים, ובתוכם מיקוד חבלותיה של ל' בצד השמאלי של ראשה, מלמדים כי מדובר היה בפרץ אלימות אחד קצר שעוצמתו אינה מרובה.

8. לחלופין, המערער טוען כי בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו יתר על המידה. בפרט, נטען כי בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם מחמיר, ומבלי שניתנה התייחסות לפסיקה שאליה הפנה המערער. בכלל זאת המערער הצביע על כך שלטענתו לא ניתן משקל לנסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה, ובייחוד ל"שבר", כלשון בא-כוחו, שנגרם לו כתוצאה ממות בנו במהלך שירותו הצבאי. כן נטען כי גם מיקום עונשו בתוך מתחם העונש ההולם נעשה, בין היתר, תוך התעלמות מחרטתו, מסיכויי שיקומו ומנסיבות חייו הקשות. לבסוף, המערער ביקש שנורה על ביטול ההחלטה לחלט את מכשיר הטלפון הנייד שלו.

9. מנגד, המשיבה סבורה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו. אשר להכרעת הדין, נטען כי עניינו של המערער אינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים התערבות של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית. לעמדת המשיבה, עדות ל' היא עקבית וקוהרנטית, ובהצטרפה ליתר הראיות שהובאו ביחס להשתלשלות העניינים עובר לאירוע התקיפה ולאחריו (אשר עליה אין מחלוקת) – כוונת המערער להמית את ל' נלמדת בבירור. בתוך כך, המשיבה הדגישה את הפעולות שביצע המערער ושנועדו להרחיקו מהמעשה; את טיב הפגיעה ועוצמתה; את שתיקת המערער בחקירותיו; ואת גרסתו השקרית בבית המשפט המחוזי. ברובד המשפטי, המשיבה ציינה כי בעבירת הניסיון לרצח לפי סעיף 305 לחוק, אין כיום צורך בהוכחת כוונה תחילה אלא די בהוכחת כוונה במובנה הרגיל.

10. ביחס לערעור על גזר הדין, המשיבה טענה כי העונש שגזר בית המשפט המחוזי הולם כראוי את המעשים שהמערער ביצע, ואת הפגיעה הקשה ב-ל' שגולמה בהם. עוד נטען כי העונש שנגזר נותן ביטוי לתכנון וההכנה שקדמו למעשיו של המערער, ולעובדה שהוא לא חדל מהם אלא לאחר ש-ל' העמידה פני מתה. בהקשר זה אף נטען כי אילו התוצאה הקטלנית הייתה חלילה מתממשת, הרי שהמערער היה עומד בפני אפשרות להרשעה בעבירת רצח בנסיבות מחמירות. המשיבה הוסיפה וטענה כי המערער לא לקח אחריות על מעשיו, וכי הוא עודדו או חזז ב"עמדה קורבנית", כלשונה, לפיה מעשיו הם

כביכול תוצאה של איבוד עשתונות על רקע תגובתה של ל' להודעתו בדבר דחיית המעבר למגורים משותפים. לבסוף, צוין כי העונש שנגזר עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת.

דיון והכרעה

הערעור על הכרעת הדין

11. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים בנימוקים בכתב ובדיון לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הצדדים אינם חלוקים ביחס למרבית העובדות הקשורות בהשתלשלות האירועים ביום שבו בוצעה העבירה. הלכה למעשה, מחלוקתם מתמצה לסוגיית התקיימות הרכיב החפצי של עבירת הניסיון לרצח – כלומר, האם המערער התכוון להביא למותה של ל', אם לאו.

12. עבירת הניסיון לרצח קבועה בסעיף 305(1) לחוק אשר לשונו היא זו:

”העושה אחת מאלה, דינו – מאסר עשרים שנים:
(1) מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם; [...]”

בסעיף זה המחוקק יצר למעשה עבירת ניסיון מיוחדת, שאינה תוצר של דיני הניסיון הכלליים כפי שאלו מעוגנים בחלק הכללי של חוק העונשין. אף על פי כן, הפסיקה עמדה על כך שהוראות החלק הכללי חלות גם על עבירה זו חרף היותה עבירה עצמאית (ע”פ 6468/13 צרפתי נ’ מדינת ישראל, פסקה 38 (3.5.2015); יורם רבין ויניב ואקי דיני עונשין כרך א’ 580-583 (מהדורה שלישית 2014) (להלן: רבין וואקי)).

בהתאם, יסודותיה של העבירה נלמדים גם מהוראת סעיף 25 לחוק אשר לפיה:

”אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה.”

היסוד העובדתי הנדרש אפוא להשתכללות עבירות ניסיון, ועבירת הניסיון לרצח בכללן, הוא כי המעשה שבוצע יצא מגדרי פעולת הכנה גרידא (להרחבה ראו פסק דיני ב-ע”פ 3312/19 מדינת ישראל נ’ אבו גודה, פסקאות 16-20 (22.1.2023)). לצד זאת, היסוד הנפשי הנדרש לגיבוש עבירות ניסיון נחלק לשניים – במישור ההכרתי יש להוכיח

את מודעות המבצע לטיב המעשה, לנסיבות, ובעבירות תוצאתיות – לאפשרות גרימת התוצאה (סעיף 20(א) לחוק); ובמישור החפצי (בעבירות תוצאתיות) יש להוכיח הן את הרכיב החפצי הנדרש בעבירה המוגמרת, הן כי המבצע יעבור את העבירה "במטרה לבצעה", היינו במטרה להשלים את העבירה המוגמרת (ראו עוד: דבין וואקי, בעמ' 566 העומדים על כך שבפועל, שתי דרישות אלה במישור החפצי מתלכדות).

13. בעבירת הניסיון לרצח, הרכיב החפצי שנדרש עובר לתחולתו של תיקון 137 לחוק (חוק העונשין (תיקון מס' 137)), התשע"ט-2019, ס"ח 230 (להלן: הרפורמה בעבירות ההמתה או הרפורמה)) היה כוונה תחילה – כלומר רכיב חפצי זהה לזה שנדרש עבור הרשעה בעבירת הרצח שקדמה לרפורמה כפי שזו נוסחה בסעיף 300(א)(2) לחוק (ראו: ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 65-72 (15.12.2015)). עם כינונה של הרפורמה בעבירות ההמתה, התעוררה סוגיית הרכיב החפצי שנדרש במסגרת עבירת הניסיון לרצח – האם, בדומה לדין שנהג לפני הרפורמה, יש להוכיח את יסוד הכוונה תחילה; או שמא כעת די בהוכחת כוונה כמובנה הרווח בחוק העונשין, ובתוך כך בעבירת הרצח הבסיסית לפי סעיף 300(א) לחוק.

מענה לסוגיה זו ניתן לאחרונה ב-ע"פ 5922/22 קוזלוב נ' מדינת ישראל (13.8.2023). באותו עניין, נקבע כי למרות שסעיף 305 לא שונה במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה, הרכיב החפצי הנדרש להרשעה בעבירת הניסיון לרצח אינו עוד כוונה תחילה, אלא כוונה בלבד. בין הטעמים שניצבו בבסיסה של קביעה זו, צוין כי הותרת הדרישה להוכחת כוונה תחילה תיצור חוסר היגיון במישור הענישתי (להרחבה, ראו: שם, בפסקאות 21-24; בועז סנג'רו ביקורת דיני העונשין הישראליים 241 (2020)).

14. מן המקובץ עולה כי לשם הרשעת המערער בעבירת הניסיון לרצח יש להוכיח כי המעשים שביצע נעשו מתוך כוונה ("רגילה") להביא למותה של ל'. ואכן, התבוננות על מכלול נסיבות המקרה דנן מוליכה באופן חד-משמעי למסקנה כי המערער התכוון לרצוח את ל' (לעניין מבחני עזר המקימים את "חזקה הכוונה" שבאמצעותה ניתן להוכיח כוונה להמית, ראו פסק דיני ב-תפ"ח (מחוזי חי') 11-12-20636 מדינת ישראל נ' פלוני (28.10.2013)). את המקורות המלמדים על כוונתו זו ניתן לחלק לשלושה – התנהגותו בתוך דירתה של ל'; התנהגותו עובר להגעתו לדירה ולאחר יציאתו ממנה; וגרסתו במשטרה ובבית המשפט.

15. כוונת המערער נלמדת בראש ובראשונה משאירע בדירתה של ל'. כזכור, יום התקיפה אמור היה להיות המועד שבו השניים יעברו להתגורר יחדיו. המערער ניצל

עובדה זו בהסבירו ל-ל' כי מטרת הגעתו אליה בשעת בוקר היא "נטילת מידות" עבור ארון חדש. בהמשך לכך, ועל רקע "החגיגות" שאפפה את אותו היום מנקודת מבטה של ל', המערער ביקשה לשבת על הכיסא כשעיניה עצומות בטרם יעניק לה מתנה. או אז, בלא כל סממן מקדים, ולאחר שבמידה רבה איין את יכולתה להתגונן – המערער הכה את ל' בראשה פעמים רבות, חלקן כשהיא שרועה על הרצפה, ובאופן שלפי חוות דעתו של ד"ר ריקרדו נחמן מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית, היה כדי לסכן חיים (ת/24). עוצמת הפגיעות נלמדת לא רק מהאמור בחוות הדעת. תמונותיה של ל' (ת/75 – דוח מסכם חקירת מז"פ), שבהן ניתן לחזות בחבלות הקשות שנגרמו לה כתוצאה מהתקיפה, וכן תמונות הדירה שצולמו על ידי חוקרי מז"פ בהן נראים כתמי דם רבים (ת/72) עד שהמקום נראה כ"בית מטבחיים" (כתיאורה של חברתי השופטת ר' רונן במהלך הדיון; אף המערער תיאר את המראות הקשים בעדותו בעמוד 314 לפרוטוקול הדיון מיום 18.12.2022), כמעט שלא מותירים ספק ביחס לכוונתו הנפשעת של המערער להמיתה. החבטות העוצמתיות החוזרות ונשנות בראשה של ל' מדברות אפוא בעד עצמן.

עוצמת הפגיעה ואיון יכולתה של ל' להתגונן אינם ניצבים לבדם, מאחר שאמירותיו של המערער במהלך התקיפה – כפי שאלו עולות מגרסתה של ל' – מלמדות גם הן על כוונתו הברורה. בהקשר זה, המערער ביקש להצביע על סתירות ושינויים כאלה ואחרים שנפלו לדבריו בגרסתה. אלא שהשגותיו אלה מופנות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות מובהקים שקבעה הערכאה הדיונית – וכלל ידוע הוא כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים מסוג זה (ראו מיני רבים: ע"פ 4149/23 עומאר נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (23.6.2024)). בית המשפט המחוזי התרשם באופן ישיר מהעדויות ששמע, ומעדותה של ל' בכללן, וציין כי "עדותה הייתה ברורה, בהירה ונחרצת ולא עולה ממנה משמעות אחרת לגבי מטרתו של הנאשם [המערער – י' א'] בעת מעשיו". עיון בגרסתה של ל' ובחומרים שהונחו לפנינו אינו מגלה כל הצדקה לסטות מקביעות אלה.

אשר לגופן של אמירות המערער במהלך התקיפה. הלה אמר ל-ל', בין היתר, כי "כמה שתמוטטי יותר מהר, זה ייגמר יותר מהר". כאשר הבחין שהיא עודנה בחיים אמר "מה את לא מתה?" ושב להכותה פעם נוספת. המערער עזב את המקום שעה ש-ל' מתבוססת בדמה, תוך שהוא סבור כי היא מתה ולאחר שנעל את דלת הבית (וראו פסקה 8 לחוות דעתו של השופט רומנוב בהכרעת הדין לפיה אף קבלת גרסת המערער אינה משנה לעניין זה). מכל אלה ניתן ללמוד בבירור כי רצונו היה ש-ל' לא תיוותר בין החיים.

16. להתנהגותו של המערער במהלך שהותו בדירתה של ל' מתווספת התנהגותו טרם הגיע לדירה ולאחר שיצא ממנה. מכלול התנהגותו זו מחזק בצורה ניכרת את המסקנה בדבר כוונתו לרצוח את ל'. כך, בין היתר, המערער לא הגיע לדירה באמצעות רכבו, כפי שנהג לעשות בדרך כלל, אלא באמצעות שתי מוניות – האחת מפתח תקווה לקניון במבשרת ציון, השנייה מהקניון לדירתה של ל'; דרש מ-ל' כי קבלן גינון שאמור היה להגיע לדירתה באותו יום לא יגיע; העביר את מכשיר הטלפון הנייד שלו ל"מצב טיסה" דווקא ביום הנושא חשיבות עסקית רבה עבורו; נשא עמו בגדים ונעליים להחלפה; וביצע פעולות, דוגמת נטילת הרכב ומכשיר הטלפון של ל', המשוות לאירוע דימוי של מעשה שוד. כפי שצוין בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי, למעשים אלה של המערער חשיבות בשני היבטים:

"דאשית, מדובר במעשים מאורגנים ומתוכננים שניכר כי הושקעה בהם מחשבה לא מעטה [...] שנית, הגיונם של דברים הוא, שיש צורך בטשטוש זהותו של הנאשם [המערער – י' א'] כמי שפגע במתלוננת [ל' – י' א'] וביצירת אליבי, רק במצב דברים שבו המתלוננת לא תישאר לספר על מה שאירע. שכן, אם לאחר מעשי הנאשם המתלוננת תישאר בחיים, מה יועיל הטשטוש? והרי היא יכולה לומר שהנאשם הוא זה שפגע בה" (פסקה 4 לחוות דעתו של השופט רומנוב; ההדגשות במקור – י' א').

אגב כך יצוין כי יש לדחות את הטענות שהפנה המערער כלפי הקביעה בדבר יצירת האליבי. כזכור, המערער טען לפנינו כי נפלה שגיאה בקביעה לפיה פגישת העבודה שתכנן לשעה 12:00 בפתח תקווה מלמדת כי ביקש ליצור אליבי. שכן, הלה הגיע לפתח תקווה רק בשעה 13:52, מה שלמעשה גורר תהיות מצד מעורבי הפגישה ביחס למקום הימצאותו. אלא שטענה זו מתעלמת מכך שיש להבחין בין תכנונו של המערער לפני המעשה, לבין האופן שבו העניינים השתלשלו לאחר המעשה. בשעת התכנון, הפגישה תועדה להתקיים בשעה 12:00 באופן שבהחלט נועד לטשטש את עקבותיו של המערער ולנתק קשר בינו לבין האירוע, בכך שהוא משווה ליום האירוע חזות של יום עבודה שגרתי. כשאלו הם פני הדברים, העובדה שבסופו של דבר אירע עיכוב והמערער איחר לפגישה העבודה – אינה מחלישה מהתכנון המקורי ומהמסקנה שנגזרת ממנו ביחס לכוונת המערער לעניין המתה של ל'.

17. אם בהתנהגות המערער כפי שפורטה עד כה לא די, מתווספת אליה הגרסה שמסר ביחס לאירועים במשטרה ובבית המשפט. המערער נעצר מספר שעות לאחר האירוע כשהוא בדרכו לבית החולים שבו טופלה ל'. בכל פעם שנשאל על ידי השוטרים אם נכח באותו

יום ביישוב הר אדר שבו כזכור מתגוררת ל' – המערער השיב בשלילה (ת/1). משהשוטרים שמו לב לקיומו של כתם דם מאחורי אוזנו ושאלוהו לפשר הדבר, המערער ענה בתחילה כי אין לו הסבר, ובהמשך אמר שמקור הכתם הוא "אולי מיום שישי נכאשר התקיפה התרחשה ביום שני – י' א'" (שם). בהקשר זה ראוי לציין כי מדגימת כתם הדם התקבל פרופיל ד.נ.א התואם את זה המיוחס ל-ל' (ת/80). אם כן, במפגשו הראשוני עם המשטרה המערער הכחיש את עצם נוכחותו בדירתה של ל' ביום האירוע, וכך שלל את האפשרות שמקור כתם הדם באירוע האלים שהתרחש.

בהמשך, המערער נחקר במשטרה – ובכל חקירותיו שמר על זכות השתיקה (ת/3, ת/4, ת/7, ת/9, ת/10, ת/12, ת/13, ת/15, ת/16) חרף כך שהוטחו בפניו ראיות לכאורה המלמדות על מעורבותו באירוע (למשל ממצא ד.נ.א ב-ת/16). את שתיקתו זו תלה המערער בעצת עורך דינו. ואולם, הגם שזכות השתיקה נתונה לנאשם כחלק מהחיסיון מפני הפללה עצמית, הלכה היא כי בהיעדר הסבר סביר, שתיקתו של נאשם במהלך חקירותיו במשטרה עשויה לשמש חיזוק לראיות התביעה (ע"פ 2996/09 דבור נ' מדינת ישראל, פסקה קמא (11.5.2011)); כן ראו: סעיף 28(א) סיפה לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 ופסק דינו של חברי השופט א' שטיין ב-ע"פ 6359/21 מדינת ישראל נ' אל עמראני, פסקה 60 (8.9.2022); כשלצד זאת נקבע כי לא תישמע טענה מפיו של נאשם לפיה שתיקתו נבעה מחמת עצה שקיבל מעורך דינו (ראו פסק דיני ב-תפ"ח (מחוזי חי') 12-07-12 42731 מדינת ישראל נ' זאהדה (9.9.2014)). הטעם לכך ידוע וברור – משנאשם בוחר לשתוק במקום שנתבקש ממנו הסבר, שתיקתו אינה עולה בקנה אחד עם ציפייתו שיאמינו לו כאשר יעלה את גרסתו לראשונה במהלך פרשת ההגנה. הגיונם של הדברים מתחדד כשנאשם מעומת על ידי חוקרי המשטרה עם חומרי חקירה המלמדים על מעורבותו בביצוע העבירה, אך הוא מצדו אינו מספק כל הסבר (ע"פ 8328/17 ג'בר נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (28.7.2019); יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 30, 309-305 (2009) (להלן: קדמי)).

עוד יש לציין כי בתום חקירתו מיום 17.8.2020, המערער תושאל על ידי אחד מחוקרי המשטרה ואמר כי לא הוא זה שתקף את ל'. בתשובה לשאלת החוקר בדבר זהות המבצע, המערער השיב כי "האמת תתגלה" וכי "הוא לא מרגיש שיכול לספר זאת עכשיו אלא בעתיד" (כלשון ת/17). המערער הוסיף כי כלל לא נכח פיזית בדירה.

בעדותו לפני בית המשפט המחוזי, המערער סיפר לראשונה את גרסתו ובה טען כי תקף את ל' מתוך אובדן עשתונות ומבלי שהתכוון להמיתה. ואולם, לא זו בלבד שמדובר בגרסה כבושה (על משקלה הראייתי של עדות כבושה ראו: קדמי, בעמ' 500-

505; לעניין גרסה כבושה שנמסרה רק לאחר הצגת ראיות מפלילות נגד נאשם ראו: ע"פ 6322/20 רחאל נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (18.9.2022), ההסברים שסיפק המערער כדי ליישב את המארג הראייתי לחובתו אינם מניחים את הדעת כלל ועיקר. כך למשל, כשהמערער נשאל מדוע לא נסע לדירת ל' ברכבו כפי שנהג לעשות, הלה הסביר כי הרגיש לחוץ ומבולבל (עמוד 356 לפרוטוקול הדיון מיום 18.12.2022) ושהיה זקוק לזמן לחשוב (שם, בעמ' 310). בהתחשב בכך שהמערער שינה מהרגלו, ולא רק שלא נסע במונית אחת ישירה, כי אם בשתי מוניות, וזאת זמן מועט לפני פגישת עבודה קריטית – הסברו רחוק מרחק רב מלשכנע. אף בדיון לפנינו כשבא-כוח המערער ביקש ליתן הסבר מדוע מרשו צריך היה לקחת את מכשיר הטלפון הנייד של ל' לאחר התקיפה, התשובה שסיפק הייתה כי הפלאפון והרכב היו שייכים לעסקו. אין צורך להכביר במילים כדי להמחיש שהטיפול ב"ענייני עבודה" מעין אלה מיד לאחר קרות התקיפה, הוא תמוה, בלשון המעטה. גם העובדה שנעל את דלת דירתה של ל' לאחר שיצא ממנה – מכבידה כמובן על המערער.

עדות המערער היא אפוא "עדות כבושה" שנמסרה לראשונה רק בעדותו בבית המשפט בלא הסבר משכנע לכבישתה; ההסברים שסופקו על ידו בניסיון ליישב את הראיות נגדו – אינם משכנעים; והוא אף לא בחל מלשקר לשוטרים שעצרוהו, או לחוקר במהלך התשאול מיום 17.8.2020. אם כן – בצדק העדיף בית המשפט המחוזי את גרסתה של ל', תוך שדחה את גרסת המערער כבלתי מהימנה.

18. סיכומם של דברים: בהצטרפם של המאורעות בתוך דירתה של ל' הכוללים חבטות עוצמתיות חוזרות ונשנות בראשה, בשתי "פעילות" – האחרונה לאחר שנוכח לראות כי היא עודנה בחיים; התנהגות המערער לפני הגעתו אליה ולאחר יציאתו ממנה; והגרסה שמסר לאירועים במשטרה ובבית המשפט – לא נותר ולו ספק סביר כי המערער אכן התכוון להמית את ל'. בהתאם, את ערעורו על הכרעת הדין, יש לדחות.

הערעור על חומרת העונש

19. על פני הדברים – העונש שנגזר על המערער הולם את חומרת מעשיו. המערער ניסה לרצוח את ל' תוך שתקף אותה ממושכות ללא רחם ומבלי לשעות לתחנוניה. בנס בלבד חייה של ל' לא קופדו. לכך יש להוסיף כי מדובר במעשים שקדמו להם תכנון מדויק ומפורט כפי שהדברים פורטו לעיל.

בהקשר זה אני רואה לנכון להרחיב מעט את היריעה במישור העקרוני בדבר הרלוונטיות של תכנון – שעשוי להיות נסיבה ההופכת מעשה רצח "רגיל" למעשה רצח בנסיבות מחמירות – לגזירת הדין בעבירת הניסיון לרצח.

20. במסגרת תיקון 113 לחוק (חוק העונשין (תיקון מס' 113)), התשע"ב-2012, ס"ח (להלן: תיקון 113), המחוקק ביקש להתוות את שיקול הדעת שמופעל על ידי בתי המשפט במלאכת הענישה. מעבר לכך שנקבע מודל תלת שלבי שעל פיו ייגזר עונשם של נאשמים (ע"פ 8641/12 טעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 772, 789-790 (2013)), הובהר כי העיקרון המנחה בגזירת העונש הוא עקרון ההלימה (סעיף 40 לחוק). מידת אשמו של אדם מהווה אפוא רכיב מרכזי בהליך גזירת העונש.

21. למידת אשמו של מבצע העבירה חשיבות רבה גם במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה. בפרט, ניתן למקד מבט בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות המעוגנת בסעיף 301א לחוק. סעיף זה מונה רשימת נסיבות, אשר המחוקק סבור כי בהתקיימן מגולמת חומרה מיוחדת ואשמה מוגברת במעשיו של הנאשם שמחייבת כי העונש שייגזר עליו יהיה מאסר עולם (דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 166, 170).

22. אם כן, חומרת מעשה העבירה ומידת אשמו של נאשם – מהוות יסוד המשותף הן לתיקון 113 (בין היתר בסעיף 40ט(א) לחוק), הן לסעיף 301א(א) לחוק. דמיון זה בא לידי ביטוי, במקרים מסוימים, גם במילות החוק המפורשות. כך למשל, סעיף 40ט(א)(1) לחוק, קובע כשיקול לקביעת גבולות מתחם העונש ההולם את "התכנון שקדם לביצוע העבירה". בדומה, סעיף 301א(א)(1) לחוק קובע כנסיבה מחמירה מקרי רצח שבהם "המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית".

בראי זאת, אך טבעי כי קרבה לנסיבות המנויות בסעיף 301א(א) לחוק עשויה ללמד על החומרה המגולמת במעשים באופן המצדיק החמרה בענישה. כך לעניין עבירת הרצח הבסיסית, כפי שקבעתי בעבר (ע"פ 1213/21 וואסה נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (11.8.2022)); וכך גם במקרים של ניסיון לרצח. שהרי עבירת הניסיון לרצח, בדומה לעבירה המוגמרת, נועדה גם היא להגן על ערך קדושת החיים – ובמקרים רבים אשמתו של נאשם המנסה לרצוח דומה עד זהה לזה של רוצח שזממו יוצא מן הכוח אל הפועל (וראו גם סעיף 34 לחוק לעניין הכרעתו הערכית של המחוקק ביחס לעבירות ניסיון והשוואת עונש המקסימום שניתן לגזור בגינן ככלל, לזה של העבירה המושלמת; כן ראו: רבין וואקי, בעמ' 569-573).

משכך, החמרה במקרי ניסיון לרצח שמתגלמות בהם הנסיבות המחמירות, אותן הנסיבות שהמחוקק הבהיר כי משקפות בעיניו חומרה מוסרית מיוחדת, היא תוצאה מתבקשת וראויה. ובמילים פשוטות: אם, למשל, רצח של עד במשפט פלילי הוא רצח בנסיבות מחמירות (סעיף 301א(א)(3) לחוק), אין סיבה שלעניין חומרת העונש של מי שמורשע בניסיון לרצח של עד במשפט פלילי, עובדה זו לא תילקח בחשבון.

23. בענייננו, מעשיו של המערער בוצעו לאחר תכנון. ניתן אף לומר כי לו התוצאה הקטלנית הייתה מתממשת, העבירה שהייתה מיוחסת לו היא רצח בנסיבות מחמירות. משכך, ולנוכח האמור לעיל – על העונש שנגזר עליו לתת ביטוי לחומרה יתירה זו, והתוצאה העונשית שאליה הגיע בית המשפט המחוזי אכן עושה כן.

אולם בכך לא תם העניין – שכן, בעניינו של המערער מתקיימת נסיבה המצדיקה הקלה בעונשו, אך היא לא נשקלה לקולה על ידי בית המשפט המחוזי.

24. המערער שכל את בנו כשנתיים לפני מועד האירוע מושא כתב האישום. הדבר אירע במסגרת תאונה מצערת שהתרחשה במהלך שירותו הצבאי. למותר לציין כי חייו של המערער השתנו לבלי הכר. פטירת בנו אופפת במידה רבה את האירוע, כפי שניתן גם ללמוד מאמרותיו במהלך האירוע עצמו שתוארו בדבריה של ל' ("איבדתי בן אחד, אני לא יכול לאבד גם בת"; ת/104). אלא שלא רק שבית המשפט המחוזי לא שקל עניין זה כנסיבה לקולה (וראו למשל סעיף 40א(8) לחוק) – מבין שורותיו של גזר הדין משתמע שהדבר נשקל לחובתו. בנסיבות אלה, נפלה טעות בגזר הדין אשר מצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור בדרך של הקלה בעונשו של המערער (לעניין רף ההתערבות ראו למשל: ע"פ 2189/23 אהרוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (20.2.2024)).

מאובדן כה כואב, פְּנֵה שחויה המערער עת איבד את בנו במהלך שירותו הצבאי, אין מקום להתעלם בגזירת העונש. מובן כי משמעותו אינה פחותה מנסיבות דוגמת גיל נאשם או מצבו הכלכלי – הנשקלות על ידי בתי המשפט במלאכת גזירת העונש כעניין של יום ביומו. הגם שבחומרתם של מעשיו הנפשעים של המערער קשה להפריז, ואין למצוא בנסיבותיו ולו ראשית הצדקה להם – עניינו מצדיק הקלה מדודה בעונש שנגזר עליו כמצוותו של תיקון 113.

25. טו דבר: אציע לחברי וחברתי כי נדחה את הערעור על הכרעת הדין, ואילו את הערעור על גזר הדין נקבל כך שהמערער ירצה 12 שנות מאסר בפועל חלף 13.5 השנים

שגזר עליו בית המשפט המחוזי, וזאת מבלי להמעט כהוא זה מחומרת המעשים ומהפגיעה ב-ל'.

לעניין חילוט מכשיר הטלפון הנייד של המערער – מהטיעונים ביחס לכך לקראת סיום הדיון, נוצר הרושם כי המחלוקת בין הצדדים יכולה לבוא על פתרונה באמצעות הידברות ביניהם. לכן, אציע כי הצדדים יודיעו לבית המשפט תוך 30 ימים אם הגיעו להסכמות; היה ולא תהיינה הסכמות – תינתן החלטה משלימה בהתאם.

את יתר רכיבי גזר דינו של בית המשפט המחוזי אציע להותיר על כנם.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ר' רונן:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, י' בתמוז התשפ"ד (16.7.2024).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט